

Två dikter av Jacob ”Jace” Edgren

Från Arvika Nyheter 27 jan 1920

### Vinter i skogen

Nu skyler drivan gravarna  
bland mossorna och lavarna,  
där vita sippor vila  
i frusna jordens sköt'  
Det susar tungt bland grenarna  
i furorna — och enarna,  
som växte invid berget,  
mot hällen trött sig slöt'.

De bäckar små, som porlade  
i sommarsol och sorlade  
emellan stock och stenar,  
har slutat med sin sång,  
och slumra tyst, väl spörjande  
varför så stumt och sörjande  
skall vara uti skogen  
i vinterdagen lång.

Men mellan grenars galler  
i solnedgången faller  
dock purpurfärg på drivan  
i skogens dunkla sal.  
Då liksom lyssnar kronorna  
i trädena till tonerna  
som plötsligt kommo till  
uti vindarnas koral.

Vad var det då som dryftades,  
som gjorde att det snyftades  
bland alla träd i skogen  
vid aftonsolens brand?  
En aning manne hägrade,  
då längtan tyngst sig lägrade  
om vindarnas, om blommornas,  
om vårens lyckoland.

*Jacob A. E-n*

Från Arvika Nyheter 31 jan.1920

### Ont vär.

Dä' glöfser å snör ifrå östa å nola  
Å' västa å söнна — dä vråker å  
häver —  
Vi kurer ihop ôss å vantrifs på jola  
Å' plocker i ommen mä blåfrösne  
näver.

Dä' står som en rök ifrå' taka å rösta'  
På la'gårn o lo'n å dä tjuter å  
uhler,  
Som vøre dä' skrömt i den kritvite  
mösta  
Som får över backen mä' blåsen-  
värskuler.

Vi flötter på granve'n å blåser i  
glör'a  
Å' lôrker mä spjälle å knäpper 'gen  
rocken.  
Sen väl vi sätt kroken å haspa på  
dôra  
«För stöllet att vintern i år skull'  
bli tocken..»

*Jacob A. E-n*